

השמירה

שמירת המושבה נמסרה לידי חברי "השומר" אחרי שלבים ונסיונות שונים להעמיד שמירה ראוייה על החצרות והרכוש. ב-1906 החליף קלוורסקי את השומרים המתואלים מכפרי הסביבה, במקומם העמידה המושבה שומרים מאנשי המקום, בתשלום. בין השומרים החדשים היה יהודי מבוגר שהיה מטליא הנעליים במטולה, ומחוסר עבודה מספיקה בסנדלרות יצא לשמירה. האיש שמח מאד להסבת המקצוע, וכך היו דבריו ביידיש: "אדוני הפריץ (הכוונה לקלוורסקי) שמירה זה דבר מצוין ואני מוכן להמשיך בזה. זה כולו רווח, אין צורך להוציא כסף על חוטים ומסמרים וסוליות - הכל נשאר בכיס". אבא היה עד שמיעה לשיחה זו וסיפר לנו את הסיפור.

לאחר מכן נמסרה השמירה במטולה לשומרים צ'רקסים מקונויטרה בגולן, על די קבלן בשם חגי עומר. אלה שמרו בשדות וגם במושבה. עד אשר אנשי "השומר" קיבלו עליהם את השמירה בערך ב-1916 אחרי שהגיעו למקום.

קבוצת הרועים, האקדח הראשון

בסמוך לעליית קבוצת "השומר" למטולה, עלתה קבוצה נוספת של חברים שהתמחו אצל הבדואים בגידול צאן ונקראה "קבוצת הרועים".¹¹ היה זה בסתיו 1917, ולחורף קיבלו רשות מגורים בבנייני טלחה (תל-חי). גידלו ירקות על שטח הקרוב למעיין הרוחאניה, שנקרא "טיון".¹² בסמוך לשטח שלהם במדרון הנחל היתה חלקת אדמה השייכת לנו. החלטנו לגדל בה בצל. השטח מרוחק מכל ישוב והיינו שם בדרך כלל רק שניים. אני בחלקתי, וחבר מקבוצת הרועים בחלקתם.

ביום היינו יושבים בסוכה שהקמנו על גבעה קטנה בין שתי החלקות, ובלילה היה כל אחד מאיתנו פונה לשמירה בחלקתו, כשהמרחק בינינו די ניכר. (הבצל היה באותם ימים מצרך מאוד יקר, ורבים חמדו אותו). לרגלי חלקתי שעל יד הנחל הקמתי סוכה קטנה שבה הייתי נח מדי פעם אחרי שעשיתי את ה"דור", זה הסיבוב סביב החלקה כשמצידי האחד הנחל הזורם ברעש בין האבנים ומצידו השני סבך של קוצים ושיחים.

מעברו השני של הנחל הכפר אבל ושדותיו. באחד הלילות, כשאני מסיים את ה"דור", נשמע רשרוש חשוד. כשאיש לא